

— Brije trikrat na mesec. —

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Iz Brivčeve torbe.

Trst 2. avgusta. Kam pa Brivec tako naglo? »Ka Kranjsko grem malo pogledat«.

Zakurili so, vagone zaprli »fertig« in zdirljali smo proti Nabrežini in od tam naprej. Med potjo prisedel je k meni mlad potnik Čeh. Menila sve se o tem in onem, ter bila edina o slovanski slogi, če tudi nismo si neposredni sosedje. Prišla sva med drugim tudi na sladkor, na češko peso, in novi davek. Povedal mi je, da zdaj Italjani marljivo sladkorno peso sadijo, da so lani ustanovili 20, a letos že 14 sladkornih tovarn. To bo konkurenca si mislim. Moram pa še omeniti, da te tovarne vstanavljajo Čehi sami — ker Italjani še tega ne znajo. No tukaj so zopet slovanski barbari učitelji kulturnim Lahom.

— Prfurali smo na

Rakek. Komaj izstopim se spomnim da nimam dežnika. Voz se že pomika, migam in kličem sprevodnika, naj mi poišče dežnik; — pa gospod ali ni slišal, ali pa ni moj glas nič obrajtal. No brez dežnika nisem maral po svetu, pa sem takoj »šefu« naznanil, ki je ukazal brzojaviti naj se Brivčev dežnik v Logatec skrani (sicer pa se danes v Ljubljani čaka, da ga rešim. Na Rakeku sem začel takoj briti in res g. D o m i c e l j se je takoj dal za pol leta »polbirat« ter mi še na vrh natočil pristnega slivovca. Srečal sem slučajno gosp. Abrama lesnega trgovca. No on je bil tako prijazen, da me je predstavil g. Sešareku in milostljivi gospoj; zdaj sem zvedel, da tudi ona sodeluje pri

»Slovenki«. — Take sodelovalke so lahko Slovenke ponosne. Pred kosilom sem šel čez leseni most na pošto k g. Ševerju. Tudi on je pristopil k krivčevim naročnikom. Po obedu sva šla z g. Josipom čez Unco na Planino, — ker sem bil namenil od tam iti peš v Logatec. Vreče je bilo po solneu, a ko sva zašla v gozd je bilo že prijetneje.

Kmalu zagledam grad kneza Windisehgrätzta kjer kažejo »tri domače medvede«. Tu sem zvedel, da je knez šele kupljenega konja pred dvema dnevoma ustrelil, ker se je bil splašil, čez ojnico skočil, voz zvrnil in si nogo zlomil, če tudi je kneginja sama »kučirala«. — Šla sva mimo parka in tam pod utico je prežvekovaje počivala tropa mladih jelevov in košut. Lepe živali.

Korakala sva mimo žag čez Unco v Planino. Pred vasjo sem srečal debelega gospoda, kateri se pa ni pustil briti, pa sem šel sam naprej ker je moj tovariš šel v tem pogledat na »žago«.

Tukaj je pa slučajno bival gosp. K. dobroznani poštni uradnik v Trstu. Peljal me je za Starigrad v jamo kjer tudi velika voda izvira. Interesantno je videti žago, strugo in mali vodopad pred votlino. Slučajno je bila že voda upadla, drugače je tudi res divje romantični pogled na deroče valove. Votlina je pa res taka, da bi lahko v nji cerkev zidal.

Na mostiču sva zagledala nemškega malarja, ki je na platno prenašal košček kranjske lepote. — Ob sedmih sva se z g. Abramom po pošti peljala zopet na

Rakek, od tam sem šel v Logatec na prenočišče. Vstopil sem pri Kramarju, pa sem moral kar nazaj, vse je bilo zasedeno ptujcev in vojakov. Tako je bilo tudi drugod. Slednjič me je vendar le prijazni hlapec tisti ki ima sina v Ameriki pa 18-letno hčer doma. Miloš, pripeljal k Gostišu, kjer sem dobil ležišče. Truden sicer nisem bil, pa vendar je človeku hudo, če maček blizu postelje vso noč kašlja; tako sem zatisnil oko šele proti jutru.

Vrhnika 5. avgusta: Moj namen je bil najprvo na Vrhnika na zbor skupščine družbe sv. Cirila in Metoda. Nekateri gospodje iz Postojne so si voz naročili, in ker je bil ravno še en prostor prazen je pa prisedel Brivec. Pot je peljala začetkom ravna kot črta, a pozneje se je zavijala v gozdu do Vrhnike. Trobojnice so naznajele tujeu, da ima danes prijazna Vrhnika praznik. Pri sv. Trojici so nas že čakali z domačo godbo in g. župan Jelovšek z dvema svetinjama na prsih: mož ima že »zaslužke«. V senčni strani cerkve so bile pogrujene mize: na njili je bilo vse polno malih krožnikov se sirom in kračo; točarji so pa pri zidu iz malih sodčekov točili pivo. Gosp. Stemberger in Počivalnik sta pri zidu zajutrkovala. Brivec se je tudi k njima pridružil; takoj mu je mlada Vrhnica ponudila jedi i piva. Bilo nas je še precej, srečal sem mnogo njih, a poznal nisem vsacega; g. Gabršček me je vprašal po kaj da sem prišel, odgovoriti mu ni bilo treba.

Tukaj so nam narodne gospe pripeljale tudi spominsko svetinjo svetih bratov: iste

so prav lepe, katere tržaškimi Slovencem še posebno priporočam.

Okolo devete ure je pa godba zaigrala, zastave so zavihrale in šli smo po hribu v »Katoliški dom«. —

Gospod prvomestnik, prof. Zupan, je v krasnem govoru odprl skupščino ter primerjal Jazonovo vojno z rodoljubjem Vrhničanom. Ali bi se bil kedaj starodavni junak Jazon sanjal, da bode on kedaj Slovencem v izgled. Gospod župnik Žlogar, glavni tajnik, nas je tudi letos kakor je že pri njem navada — v lepem poročilu obvestil o družbenem delovanju. Blagajnik g. Koblar pa nam je prečital družbene račune. —

Prišla je na vrsto volitev in voljen je bil prejšnji odbor samo g. Koblar je prepustil mesto gosp. rav. Šubieu. Za volitev so se zavzele ženske in jo dognale. — Na velikem kosilu v Čitalnici so jedli in pili, mislim da so imeli vsega še preveč! Začetna tihota je oživela pri raznih napitnicah, tudi Brivec je svojo povedal če bode kaj koristilo. Naenkrat smo pa morali biti vsi mirni in tihi, ker nas je fotograf iz Ljubljane dvakrat fotografiral.

Po obedu smo se razšli voščoč si srečno pot in vzajemno delovanje za narod. Vrnili smo se na istem vozu, v Logatec. Peljal se je takrat z nami tudi prijazen gosp. dr. Treo, katerega je pa menda glava bolela. V Logatecu smo zamenili voz z vlakom do Rakeka. V kupeju smo srečali mladočeško družino, katera se je na moje vprašanje peljala na Lido v Benetke. No, gosp. Treo je pa našega severnega brata podučil, da imamo tudi naslovenski zemlji imenitne toplice ter ga prepričal, da je menjal pot ter šel v Cerkevnece na Hrvaško obrežje. —

Na Rakeku smo se poslovili; gospodje so se peljali v Postojno, a jaz sem jo pa udaril peš:

V Cirknico 4. avgusta ide sem se usedel na voz, k mlademu vozniku in hajd v vas. Na večer sem v čitalnici prisedel k mladi družbi, katera je marljivo »fenhtala« po naše bi rekli krokala. Ko so gospodiči zvedli kdo sem, so bili še bolj navdušeni. Pozneje je prisedel k nam še lep in prijazen gospod Pernat, marljivi agent znane tvrdke v Ljubljani. Pripovedoval nam je kako on Lahe rad ima. Čez noč sva skupaj spala, to je isti sobi, on je hitro zadremal jaz tudi saj je odbila že ena ura popolnoči. —

Drugo jutro me je g. Pirnat hotel poljati skoro na Hrvaško, pa nisem mogel

ž njim, ker sem bil namenjen v Begunje ali kakor domači reko v Begne.

Lepo jutro, solnce je peklo a ne tako hudo kakor v Trstu. Pod menoj se vije močni potok, a ob njem sta stali dve žagi. Meni se vidijo ti kraji, posebno doline, po katerih se voda vije zelo prijazne. Kraševci ne poznajo te sreče. —

V Begunjah sem obiskal g. Strguleca. Trgovec je bil že z Brivcem nekako znan, takrat je pa ponovil prijateljstvo ž njim. V prodajalnici je pa tudi ena gospodična, ki tudi nemški zna.

Ko sem pod kostanjem pil čašico »evička«, pride mimo gospod Meden — začuvši, da je Brivec tukaj se je prijazen gospod takoj, ponudil za naročnika z opombo: »jaz rad podpiram naše narodne stvari«. To vam je gospod! . . Vrnivši se z vasi, sem srečal čreda goved. Nič hudega sluteč sem hotel mimo a neki sivec naenkrat prav močno »pihne« in bil bi me v rebra sunil da nisem skočil za plot. »Kaj pa delaš sive, al ne poznaš Brivca, ti mrha ti«, je okregal oče hudomušnega vola. — V Cirknico vrnivši se, sem pokosil in se potem vlegel na počitek. Proti večeru sva šla z g. Zagorjanom poštarjem na jezero. Cirkniško jezero, morda edine te vrste na svetu, so za Valvazorjem opisali že mnogi pisatelji. Pod košatim Javornikom se razprostira široko polje, široka ravan, to je cirkniško jezero. Voda je bila že dokaj upadla, čolnari so stali na suhem. Imenitni so požiralniki, to so votline, ki ob suši vodo požirajo. Takrat navadno v Cirknici vse ribe kuha in suši. — Tudi meni je gospa Zagorjanova postregla z velikim mastnim »šlemom« s solato. — Riba je okusna. Nalove jih na cente in posuše na zimo marljivi Cirkničanje. Ko bi pa kedaj to jezero posušilo, bi Cirknica bila vredna še kakšen milijonček več.

Narod je objavil, da bo 6. avg. shod v Ložu. Brivec, ti pojdeš seveda tudi tja.

(Dalje pride.)

Smešnice.

Besedi gosica in opica se dasta kaj lepo zvezati v jedno besedo: gospica.

Žena možu: Kadar me v grob spraviš, se lahko poročiš s katero drugo.

On: Nikdar z nobeno, saj si me že ti dosti izučila, kaj so ženske.

Žena: Zdaj vidim, da ni nihče na svetu tako nespameten, kakor ravno ti.

Mož: To pa kaj rad verujem, ker ni tudi nikomur na svetu v glavo padlo, tebe za ženo vzeti, kakor ravno meni.

A.: G. Traven je kaj vesel človek, da ne rečen prevesel.

B.: Da, da, res je tako; moramo ga oženiti.

Oče: Koliko sem se že potrudil, da bi razvajenega sina ukrotil, pa vedno je tako divji.

Mati: Saj sem že rekla, tisto hudo Mreto naj oženi kmalu bo krotak, kakor nedolžno jagnje.

A.: (Kazoč na okno v drugem nadstropju). Tukaj se je včasih slišalo veselo petje necega gospoda.

B.: Tam kjer stanuje novi g. profesor, ki se je pred jednim tednom oženil?

A.: Kaj praviš, da se je oženil? A, zato se je petje umeknilo prepiru.

Žena (kolesarica) svojemu možu: Zdi se mi, da imaš eno kolo preveč v glavi.

Mož: Ti imaš pa pod glavo dve preveč.

Neljub poljub.

Mladenič zaljubljen pri vratih stoji,
Ko nočni plašč temni po zemlji leži,
Nestrpno tam ljubice čaka pohod,
Pa kaj le, da danes je ni od nikod?

Čuj zdaj po stopnicah se sliši korak,
Počasen je v temi, pa vendar lehak,
In ženska pri vratih ko tu postoji
»Oj srček!« on reče in že jo drži.

Poljubi jo brž, pa — oj smola, ta krik!
Starikav je glas in ves hripav je vik;
To nikedar ljubice nežen ni glas,
Ki tudi pod nosom pač nima še las.

Kot pihnil bi, ljubček je pete ubral,
A noč potem celo minute ni spal,
Ker pekel ga stare je deve poljub,
Ljubičine tete dotaklej neljub.

Več dni se ogibal dotičnih je vrat,
Pred koje po noči ni hodil več stat.
Saj tako pač lahko nevoljo rodi.
Kar vsakih sto let se le enkrat zgodi.

• Silvester.

Pismo iz Olimpa.

Piše oče svojemu sinu.

Dragi sin!

Amerikanci so tedaj zapustili Trst. Mi smo jih gledali z rešpetlinom iz Tajgeta v gorovju Olimpijskem. Mislil sem si, da je to jedina novica, ki je zamogla dospeti do nas nemrjočih, pa glej čudo vedno in vedno izbijate tam doli na »puklasti« zemlji novotarije. Na Goriškem so nastale nekakšne razpoke mej Slovenci, mej katere vliiva plenaželjni Lah svoje hudičevo olje. Oh ljubi sin! Kaj Vam je Slovincem tega treba; še Ti si se vrgel v to negnjusno politiko; res je sicer, da moraš, ker si v Avstriji, politizirati, toda tako daleč politiko zavlečevati, da se razpor zajе v kri in meso lastnih rojakov — no veš to je pa že preveč. Ni dovolj, da se tam na Kranjskem kavšajo, meniš, da je treba tudi na Goriškem.

Jaz ti pravim samo z besedami latinškega pesnika Vergilija:

Tytire tu patulae recubans sub tegmine fagi. Po domače pod hruško pojdi v seneo, pa premišljuj, koliko krivie se človeštvu godi nekje na zemlji. Jaz ne govorim dalje kje, kajti pri Vas je huda cenzura; pri nas tu gori damo pismo v kontrolo samo sveti Uršuli, njen podpis velja kakor bi pribil. Pri Vas na zemlji pa gre taka reč navadno skozi možke roke pri pravdnistvu.

Zakaj pa zadnjega »Novega Lista« nismo dobili? Morda Ti je kaj znano; jaz sem sicer nekaj slišal od strani očeta, da je bil uvodni članek »V deželi kalifov« vzrok zapljenjenju. V pogovoru z očetom pri »treh kapljicah« sem zvedel vsebino tega članka; po moji pameti gotovo ni bilo treba kaj takega zaplenjavati. Ker je čista resnica, čemur je še celo Oče pritrnil. Vprašaj Ti tam doli, zakaj je bila omenjena zaplena izvršena, kajti meni je nerazumljivo, zakaj se je ista izvršila.

Po širokem svetu je mnogo novic, niti časa nimam vseh listov prečitati. Čudni so ljudje res, ko se pehajo sem in tje po zemlji, ter najbolj darujejo boginji »Nevošljivosti« in bogu »Sovražtvu«, ko itak vedo, da bodo pomrli vsi in da se bodo vzbudili k večni sodbi na poslednji dan. Ali je treba tega?

Pa še Tvoja mati, oh da se je morala zopet poročiti, toliko in toliko sem ji za bičeval pred smrtjo, Tebi sem pisal, da naj ostane samica — udova, pa ne in ne Oh ti sfrdirban svet. Moram vprašati kaj pomaga za ohranjenje svete nedolžnosti in

s čim bi se ohranil svet od vedno razstajočega pogina tiste ljubezni...

Recept ti pošljem s priporočenim pis-mom! Da si mi zdrav.

Ves Tvoj nemrjoči oče

Silvester.

Triple alianca.

In dogodilo se je te dni, da so trije mogočni faktorji državni sklenili kakor železna veriga trdno zvezo v namen, da se z združenimi močmi upirajo sladkornemu davku. Ukrepili so svojo zvezo z grozno prisego pri Bogu, da se osvetijo na glavi gospoda ministra, ako le ta ne odpravi sladkornega davka.

Prisega grozna je in sveta...

Ti trije zavezniki so: v prvi vrsti kot najmočnejši, najuplivnejši in najobilnejši faktor častitljive gospodične in gospe »kofetarice«; v te se stavi največ upanja, ker so izvrstno organizovane, so izvrstne govornice in imajo vsak dan redno, važno, velikansko sejo v kateri se marsikaj globokoumnega ukrepi: žalibože se bode morda od zdaj naprej število sej zmanjšalo zaradi tega preklicanega davka sladkornega. Obžalujemo! Naprej! Drugi, faktor so slaščičarji, katere najbolj tepe šiba njegove ekscelence. Tretji zaveznik je rudeči »socius«. I ta je izvrstno organizovan, zelo obilen, bojevit, se odlikuje s posebno hrabrostjo, koraka z železnimi koraki proti sovražniku, se ne boji razun meča, bajoneta in svinca nikogar, niti hudiča, niti Boga. —

Program delovanja te zveze je tak-le:

1.) Častite gospe in gospodične »kofetarice« pošljejo k njegovi ekscelenci gospodu ministru silno deputacijo, v kateri bodo zastopane tudi kofetarice družih držav, s katerimi so naše izborne diplomatinje sklenile zavezo. Vsaka izmed deputacije vzame s seboj svojo »kofešalo«. Ako gospod minister, ne obljubijo, da odpravijo sladkorni davek, kamnajo ga s »kofešalami«.

2.) Tudi g. slaščičarji pošljejo odbor-nike k njegovi ekscelenci. Saboj vzmō torte iz jajčeve pene. Ako ne dosežejo svojega namena, pokrije se gospod minister s tortami.

3.) Ako deputacije ničesar ne odpravijo, napravijo rudeči bataljoni njegovi ekscelenci mažjo godbo.

4. Ako ves trud ničesar ne opravi posluževala se bode zveza § 14. —

Vedno še pristopajo k zvezi novi udje.

Množe borilcev se vrste

Gorje ti Kaizl bo, gorje!

A.: Kako je to, da so v Višnjaju imenovali načelnikom uprave razpuščenemu občinskemu zastopu zastopnika manjšine Italijanaša M.

B.: Tega smo mi Slovani krivi.

A.: Kaj pak; vsega smo mi krivi.

B.: Gotovo mi smo trdili, da je dva več nego tri.

A.: Kdo je to trdil.

B.: Si-li pozabil kako smo trdili da sta Rusija in Francija več nego li trozveza.

A.: Kako zvezo ima to z Višnjanom.

B.: Vlada računa: če je dva več nego tri je naravski, da je desetorica italijanašev v Višnjaju več nego tisoče Hrvatov,

Umetnice delo.

Kaj luč še tam v hiši brleča gori,
Ko minilo skoraj že pol je noči?
To vem, da umetnice tamkaj je stan,
Pa dela marljiva mar noč koj in dan?

Marljiva že res ta umetnica je,
Pa — kratko rečeno — da umeva se,
Čemu tako pozno še ona bedi?

No! Ker pač vsak večer si — bolhe lovi.

Silvester.

Ni nesreče brez sreče.

A.: Kako te kaj veseli naš novi sladkorni davek?

B.: Neizmerno!

A.: Zares? Zakaj?

B.: Vidiš, sedaj, ko bo sladkor dražji, moja stara ne bo več zvala starih klepetulj k popoldanskem klepetanju pri kavi; tako sem jaz rešen kavinega davka, ki sem ga moral svoji stari dosedaj plačevati, in pa klopotanja klepetulj. —

To je vrhunec skromnosti.

Pred kratkim obiskala je odlična družba Prosek. Ta ni šla k poslanecu vit. N. ne k posl. G. niti k drugim Proseškim veljakom, pač pa v borni hlev, kjer životari društva »agrarie« rogati gosp. Kib. S tem se je družba pogovorila o razmerah in potrebah kraja in ker je dečko dobro odgovarjal pogladili so ga gospodje ter se odpeljali v Križ. Menim, da tega ne bo nikoli več (Opomba stavč. To se je godilo popoldne in popoldne je marsikaj dovoljeno.)

Gliha-štrha.

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester.)

XXIV.

Res je, da ima zima s svojim snegom n mrazom tudi svoje veselje in svoje zabave, pa če je kedaj brez tistega belega plašča, imamo jo še rajši. Samo v našem slavnem Zabrdju zgodilo se je svoje dni, da so Zabrdžani godrnjali, ker jim ni bila narava za božično darilec prinesla nobenega snega. Vzrok tej nezadovoljnosti bil je kratko pripovedovan ta-le:

Zabrdžani potrebovali so za neko stavbo mnogo lesa. Drevja so imeli sicer dovolj, pa spraviti si ga niso znali domu drugače, kakor po mrzlem snegu. Celi mesec november čakali so željno belega pomočnika, pa zastoj, kajti minil je bil že skoraj božič, a snega še ni bilo od nikoder. Naposled pride jim na misel lep pregovor: »Kadar je največja sila, je božja roka najbolj mila.« Sklenejo torej priporočiti se božji milosti in si izberejo jednega izmed svojih korenjakov, ki je moral iti po vasi nabirat denarja za sveto mašo. Nabral je celih trideset kron. Brž jih nese župan gospodu župniku rekoč: »Gospod, ta denar smo zložili, da nam berete mašo v dober namen, naj nam Bog pošlje snega — sicer ne spravimo lesa domu«. Župnik pogleda in prešteje dener ter meni: »To pa je vendar preveč za eno mašo! — Nič ne de, nič!« zavrne ga naglo župan, »morate pač toliko bolj goreče maševati!« — »Vsak bi bil neumen, ki bi se denarja branil!« mislil si je častivredni gospod, shranil je denar ter bral določene dne mašo. Da jo je prišla vsa vas slušati, je umljivo.

In glejte, še istega popoldne začeli so se na nebu zbirati oblaki in Zabrdžani, predno so šli spat, doživeli so še to veselje, da so videli sneg prav gosto in debelo padati. Pa kakor bi hotela zima to popraviti, kar je bila prej zamudila, nasipala je snega toliko, da niso mogli Zabrdžani na nobeno stran. Ker jim je pa sneg še tudi drugače naredil mnogo škode, rekli so: »Sami smo krivi te nadloge, čemu smo pa plačali tako gorečo mašo. Ako bi bili dali samo petnajst kron, bilo bi celo dovolj, kajti Bog bi nam bil poslal tedaj polovico manj snega!«

Zabrdžani niso mogli celo zimo nič opraviti. Kako pa so potem vendar le brez snega spravili les domu, hočem v prihodnjem poglavju poročati.

Rekrut.

(Zložil Josip Anton).
(Konec.)

Povedal vam bodem
Od menaže enmal
Ta zjutraj je župca
Zvečer pa signal.

Opoldan je dosti
Že lahko sem sit,
Če pa sem še lačen
Vodo moram pit.

Za malec ob petih
Gotovo vsak dan,
Za dan nam prihodnji
Befel je prebran.

Komis je prav čern
Bod hvala Bogu,
Z ržene je moke
Ne paše vsakmu.

Pa moram ga jesti
Če hočem živeti
Saj kmal bo minilo
Teh težkih par let.

Preljubi vi fantje
Povem vam tako,
Boga zahvalite
Ki niste zato.

Se spomnite name
Kež moram terpet,
Pošljite mi dnarja
Da pijem ga spet.

POGOVOR.

Na dan svetega Mohorja v Gorjanskem.

Marjana: Kako si bila kaj zadovoljna na včerajšnjem semnju v Gorjanskem?

Neža: Kaj bi ne bila zadovoljna, saj ni manjkalo pijače in tudi štrukljev sem bila sita.

M.: Kaj pa pravi Tone, ali te ima še vedno rad?

N.: Seveda, kako še. Tako mi je včeraj napival, da sem celo večerjo zamudila.

M.: Kaj tako pozno si prišla domov? Jaz sem bila tudi v Gorjanskem in sem tudi govorila s svojim Petrom, ali vendar sem bila že doma, ko je zapel večerni zvon.

N. Glej jo no. Kako se hvalisa, kako? Nisi nič boljša od mene. Ali se še spominjaš, koliko je bilo, ko si se vračala iz zadnjega komenskega plesa?

M.: Ni bilo tako pozno ne. Še polnoči ni bilo.

N.: A tako? Polnoči aha! Bržkone si prišla v nedeljo le zato bolj zgodaj domov, ker je zagledal Peter svojo

drugo tovarišico Anico, ki mu je bolj pri sreju nego ti.

M.: Preveč se trudiš, draga Neža, da bi zvedela vzrok, zakaj sem prišla tako zgodaj iz semnja. Zato ti sama povem ker drugače te bode bolela glava od samih misli.

N.: No, kaj pa je bilo povej, povej!

M.: Ali ne veš, da bi sicer pela po meni leskova palica, saj poznaš mojo mamo.

N.: Jaz pa se ne bojim nobenega. Moja mama tudi ni taka; ona mi celo priporoča, naj ne puščam na cedilu Toneta. In tega pravila se bom držala tudi v prihodnje.

M.: Pazi, da te ne zapusti, ker če bo videl, da tako rada piješ, se bo bal, da mu utegneš kot žena vse zapraviti in ti da slovo. Potem boš imela dobro srečna Neža! Tudi ljudje te bodo kmalu gledali po strani in govorili: Ta je tista Neža, ki pride vedno zadnja domov iz vsacega semnja.

N.: Kaj meni mari za druge ljudi, da sem le pri Tonetu dobro zapisana.

M. Že vidim, da ne opraviš pri tebi ničesar. Le delaj, po svoji mladi buči se boš še jokala en dan. —

N.: Pa naj se kaj je komu mar. (Odi-deta). —

Ruski pogovori.

Mnogo samostanov ne store mesta še pobožnega. Nesreča pride na cente, odide na lote. — Rusa slepari cigana, cigana jud, juda Grk, Grka hudič a hudiča Armenec. — Kogar Bog obišče, zasramujejo tudi ljudje. na onega, ki ljudje zaničujejo laja tudi pes. — Dovolj babo v nebesa, pa ti popelje še kravo seboj. —

Človeka spoznaš pri igri in hoji. — Siromaštvo in greh lahko postane. Žena ljubi tudi starega moža, ako ni ljubosumen. —

Samo gospoda in psi se nikdar ne posté. — Kedor se je česnika najedel, ni treba da se oglasi. — Kjer hudič ne more opraviti, pravijo da pošlje svojo mater. Mnogokrat je nedolžna laž več vredna kot gola resnica. — Ne hvali svoje žene po tretjem dnevu — pač pa po tretjem letu. — Ako ne zagrmi, se kmet ne križa.

Tajnik „Agrarje“ Stossich: Ekselenca, kaj vas je napotilo, da ste šli sami osebno delit darila po gorenji okolici?

Namestnik Goess: He, he, prijatelj! Ali ni Vam kakor tajniku znano, da kadar gre „Agraria“ po okolici prireja bogate ban-kete in hudobni jeziki govore marsikaj, tako sem pa jaz imel denar v žepu in nismo ni jedli ne pili ter tako ovrgli marsikako zlobno govorico.

„Gorica“ in „Brivec“.

Slavna »Gorica« se v je 4. št. spomnila »Briveca« češ, da se isti v političnih pi-smih zadira ob njo, pri tem pa sumniči na neznano osebo, ki bi ne bil politik, tem-več obrtnik.

Brivecu bi bilo jako žal, ako bi katerisibodi Goričan obrtnik ali drugi trpel po nedolžnem zaradi Brivčevih pisem ali njegove kritike sploh o najnovejšem, neumestnem in prav nič potrebnem oseb-nem boju na Goriškem. O tem prepiru je prepričana morda samo Gorica a Trst ni-kako- ne. Ker smo v tem času dobili pismo od gosp. Jerkiča, fotografa v Gorici, kateri nas opozarja, da gre sumničen-je nanj, izjavljamo tu javno in častno, da omenjeni gospod ni pisal onih dveh pisem, in da sploh nismo zadnji čas bili v nobeni do-tiki z njim, tudi nismo dobili od njega niti najmanjše notice o goriški komediji. To dajemo naznanje e. »Gorici« in ji pri-poročujemo naj se nikar ne trudi zasledo-vati nedolžnih.

Uredništvo „Briveca“.

Huda bolezen.

Bil sem v četrtem letniku učiteljske pripravnice v L. Kdor je poskusil študi-rati, ve, da mora prestati dijak mnogo slabega, pa tudi marsikaj dobrega in prijet-nega. Stanoval sem v R. ulicah pri neki stari ženi. Videla se nisva večasih po ves dan. Toda človeku ni dobro samemu biti, je rekel Vsegamogočni, ko je vstvaril Adama. Tako sem si tudi jaz mislil. Soba je bila velika, pod oblastjo sem imel dve pošteni postelji, čemu bi bil torej sam?... In res! dobil sem si tovariša. Bil je to moj sošolec Tone G., dečko velike po-stave ter prijetnega obraza. Jako zabaven človek je bil moj Tone, in če se je zgo-dila kje kakšna neumnost, je bil gotovo on zraven. Znal je tudi, kar malokdo zna, izvrstno s trebuhom kruliti. Preigral je z njim vse du in molškale, ter spravil na dan take akorde, da so se človeku kar lasje jezili. Ker ni imel od doma skoro nič podpore mu tudi denarja ni preostajalo. Imel je sicer nekaj instrukcij, toda to ni bilo mnogo. Največ je dobival od neke vdove gospé, kateri se je s svojim izvr-stnim jezikom zelo prikupil.

Nekega dne ga nisem mogel spraviti v šolo, ker so bili sami takšni predmeti na vrsti, katerih se je on strašno bal. Ostal je toraj doma. V šoli me je vprašal razrednik, kaj da mu je. Ko sem mu od-govoril, da je bolan zamižal je z jednim očesom, na njegovem obrazu pa se je pri-kazal tisti grozni nasmeh, katerega se vsakdo boji. Jedna se je bila šola končala, letel sem domu k svojemu prijatelju. Stopivši v sobo, sem padel skoro v omedleavico. Tone je ležal vznak na postelji, ter kadil iz svoje velikanske pipe, da je bilo groza. »Vstani, korito polomljeno«, mu zavpijem »šolski sluga bode takoj tukaj, ali pa še sam razrednik — ne vrjame, da si bolan«. Hitro je bil po koncu. Toda kaj storiti? Najprej sva odprla okna in vrata, da se je soba popolnoma prezračila. Potem mi je dal Tone košček krede, katere sem mu moral na jezik nastrgati. Nato se je slekel in vlegel v posteljo.

Jedva je bil gotov, se je zaslislalo trkanje po vratih, in profesor B. v sprem-stvu starega zdravnika L. vstopi. »Kje je G....? vpraša me profesor. »Tukaj sem, odgovori Tone s tako slabim glasom, da so mi skoro solze v oči prišle. »Prosim gospod zdravnik, blagovolite natančno pre-iskati ga pravi profesor B. zdravniku. Ta stopi k postelji in vpraša »bolnika« kaj da ga boli. »Prsa in pa trebuh« odgovori Tone komaj slišno.

Zdravnik ga jame preiskovati. Nekaj časa je bilo vse tiho, naenkrat pa zagrmí po Tonetovim trebuhu, kakor da bi se cel hrib odtrgal. Toda to je bil samo za-četek. Ko ga je jel zdravnik nadalje pre-iskovati začel je Tonetov trebuh harmo-nirati, da je bilo groza. S pomiselkom je majal zdravnik z glavo. »Pokažite mi jezik« pravi zdravnik. Z veliko težavo se je prikazal zahtevani organ na dan, kateri je bil ravnotak, kakor plesnjava kumara. »Hm, hm,« mrmral ju zdravnik, »nisem mislil, da je tako nevarno. Toraj ostanite v postelji, pijte črno vino in pazite, da se ne prehladite«. To rekši je spisal recept, vzal svoje pokrivalo ter odšel s profesorjem.

Toda jaz, že poprej naučen od To-neta, hitro stopim za njima. »Kaj pa že-lite?« me vpraša profesor. »Oprostite«, ga zavrnem boječe, »mislim namreč, da je G. samo zaradi revščine bolan«. »Mislite?« »Seveda« odgovorim jaz, »večerje nima nikoli; opoludne pa tudi večinoma samo kruh in pa vodo«. »Potem ni čudno« pravi zdravnik, seže v žep ter mi da dva goldinarja rekoč: »Skrbite da bode dobil nekoliko juhe, mesa in steklenico vina.«

Tudi profesor mi je dal en goldinar za »bolnika«.

Ke sem stopil v sobo je že sedel Tone pri mizi ter si napolnjeval svojo pipo zadovoljno se smejoč. Dal sem mu denar, katerega sta mi izročila gospoda. Zopet mu je zaropotalo po trebuhu, da se je miza potresla, toda sedaj od veselja. »Sedaj pa pojdi še h moji dobrotnici, mogoče še tam kaj dobiš«, pravi Tone. — Vzel sem klobuk in hitro odšel.

Ko pridem pred vrata omenjene gospé, potrkam in vstopim. Z malimi besedami sem ji naznanil v kako nevarnem položaju je Anton G. »O ti siromak ubogi«, jela je jadikovati, »tukaj imate pet goldinarjev in mu kupite zdravil. Vina in hrane mu bodem jaz z dekló na dom poslala. Ponižno sem se zahvalil in odšel.

Z velikim veseljem me je Tone sprejel. Brž se je zopet spravil v posteljo, da bi ga dekla ne zasačila.

Kmalu na to se odpro vrata in dekla Tonetove dobrotnice vstopi z velikim jerbasom na glavi. Postavi ga na mizo in odide. Kakor lev je skočil iz postelje in začel izpraznjevati jerbas. Prišlo je na dan pet steklenic izvrstnega vina, dve pečeni kokoši, velik kos mrzle pečenke, hleb mlečnega kruha in še nekaj družih jednacijih stvari. »Vidiš brate«, pravi Tone in odpre prvo steklenico »kako je prijetno, če je človek bolan«. Začela sva piti in jesti, da je bilo veselje. Kmalu so bili vsem steklenicam vratovi zaviti.

Ko se je stemnilo sva šla gledat, če še po gostilnah vino prodajajo, kajti osem goldinarjev v žepu imeti ni majhna stvar. Predno je bila ura štiri zjutraj je bil Tonetov žep že prazen...

V nekoliko dneh je Tone zopet »okrevale«, ter počastil šolo s svojim obiskom.

Jack.

Pri tomboli.

Dreja: Koliko številčk vam še manjka boter!

Miče: Še šest.

Dreja: To ni nič, meni jih manjka tudi še pet.

Miče: Kaj pa dobimo za tombolo.

Dreja: Mlado junico.

(Nekdo dobi tombolo. Godba zasvira in na oder se prikaže mlado dekle.)

Miče: Oblast, Dreja, ko bi jaz vedel, da dobimo tako »junico«, bi kupil ne ene, ampak deset srečk.

Tega ne bo nikoli.

Mislili smo mi, da bi e. kr. namestnik v družbi z Mauronerjem, Angelijem itd. obiskoval po okolici »società agrarijeve« — bike.

A.: Kod je krajša pot iz Bazovice v Padriče?

B.: Skozi Gropado.

A.: Kdo to pravi.

B.: Kaj niso peljali odborniki »Agrarie« namestnika skozi Gropado.

A.: Kaj še! Njega so peljali le zato, da ni videl cerkvice sv. Cirila in Metoda.

B.: Meniš li, da ne zna on vsega kaj in kje je kaj v okolici.

A.: Da bi on poznal okolice? Tega ne bo nikoli!

Dopisi.

Iz Mirna. Strmi dragi »Brivec«! Še ni minulo leto, od kar je ves navdušen in ponosen na tiste svoje male črkie, (e. kr.) katere nosi pred svojim naslovom — prepeval med tako imenovano, mirensko »inteligenco«:

»Slovenske ljubice zbiramo;

Na druge se ne oziramo;

Najlepše so Slovenke!«

Ali glej! Nekdajni tolikanj za narod (vsaj na videz) navdušeni in zavedni »Mirkič«, je sedaj v svoji pohlepnosti do one toliko mamljive okrogle reči, katero imeaujemo denar — oblekel krinko Judeža Iškarjota ter — (škandal!) se zaročil pred par dnevi z najbolj zagriznjeno potomko nekdanjih graditeljev nesrečnega Rima. On, kateri je iskal nekaj pri drugih najmanjšo pego v narodnem oziru. On, kateri je vedno in povsod prepeval: »Črna zemlja naj pogrezne....« On, kateri se je vedno in povsod bahal in šopiril s svojim učenjaštvom, s svojo izobrazbo in se svojo zavednostjo; je poklonil sedaj svojo roko osebi, ki ne zna niti črhiti pravilne slovenske besede in katerej je slovensčina le: »Lingua barbara«.

Ha! gospod e. kr. »Mirkič«. Mi smo Slovenci!« kaj ne? Ha! ha! Čestitamo vam za izvrsten korak, ki ste ga naredili v — »polento«! »Žalostna ti majka!«

„On!“

Planina pri Rakeku. Dragi Brivec! Močno obžalujem, da te ni bilo tisti dan pred sv. Jakopom pri nas, da bi bil videl na lastne oči ta prizor ki ga tukaj opišem. Bilo je proti večeru, ko koraka po Cur-

levem klanecu Kacaminava Mieka, noseča na glavi škaf vode. Sreča jo njena velika sovražnica Palčkova Mica. U svoji sveti jezi ji da gorko za uho. Mieka ne bodi lena prime škaf, da bi zčila vodo na Mico; a Mica je bila zadosti enkrat kršena ni tela bit več; se je umaknila. Tedaj se pa pograbitna za lase, in se kakor krl valita po klanecu, ter kličesta z najlepšimi imeni. Ne meneči se za trde blazinice pod glavo, ležali sta v prisrčnem objemu na tleh, teko dolgo, da je prišla Miška in jih razkopala. Zdaj pa reci, da nista potrebni tvoje britve.

Barufara.

Iz Gorice. Pretekli teden šel sem slučajno po via Morelli. Kamorkoli sem pogledal povsod le italijanski napisi. Ko sem že ves nevoljen pomrmlal o naši »miseriji« kar zagledam lep slovenski napis »Narodna tiskarna«. Ves vesel vstopim, a glej spako na uho mi vdarijo tuji glasovi narodnemu napisu: »Bon giorno, ciao Toei fami oggi quela forma«. — »Šior dereter mi no posso oggi far niente perche il fachin no sa menar roda«. — »Alora lo mando via« — »E dopo«. — Sti giorni!

Oklic!

Podpisano uredništvo pozivlja vse svoje č. tovariše, da bi napravili kak dar na »čudapoln« način rešenemu Milanu ki je tako lepo preskrbel za gradivo časnikom v teh pasji dnevih. To bode morda s podbujo »generalissimu« za kak nov prizor. Darove sprejema »Brivec« ter prvi daruje v ta namen skrpano britev.

Uredništvo „Brivca“.

Priporočilo.

Ker primorski Italijani ne morejo dobiti izprašanih profesorjev za italijansčino priporočamo jim moža ki bi bil na tako mesto sposoben. Ta mož je napravil pismeni izpit tako -le:

Certificato.

Si certifica che fig. Valentina Cossuta di S. Croce il giutale conduro 8 ararii eli pieno a S. Croce ovi che pesede il suo prato e lel Etistrale pretente suto il Monfalaovo.

Sv. Croce 5 Lulo 1899.

Kristjano Boggatez
kapovila.

Proda se

mlad medved. Kdor več da, ta ga dobi. Pojasnila se dobé via Morelli Gorica.

Listnica uredništva.

Slvester: Hvala za poslano; prosimo kaj pesmic. — Gosp. dopisnik iz Radeč: Vaš dopis priobčimo, ako prevzamete vso odgovornost zanj. — Gosp. M. K. poste rest. Ljubljana: Vaš spis prejeli. Prosimo drugič, da nam pošljete vsaj par dni predno izide Brivec in da nekoliko bolje pazite na stilizacijo i na jezik, ker mi pač nečemo biti odgovorni za Vašega zvesto Vas spremljajočega m... — Drugim dopisnikom hvala ter prosimo še kaj.

Slovenke pozor!

☪ ☪ ☪ Kupujte vedno od svojih!

Marija Čokelj Vam priporoča svojo bogato založeno prodajalnico na Korzu št. 8., v kateri dobite po primerni ceni raznovrstno žensko in možko perilo, narejene obleke za gospe in otroke ter razne druge potrebščine za gospe in gospode. Potrežba je točna cene nizke.

Vpoštevajte cenjene Slovenke ta oglas ter kupujte pri domačinih!

Prodajalnica jestvin v Barkovljah!

V moji prodajalnici dobi se vsake vrste jedil za naše gospodinje. V zalogo imam: **sladkor, kavo, riž in fino olje** po **28, 32, 36 nov.**; kakor tudi drugega blaga na izbero. Vse blago zdravo, dobro in po ceni.

Priporočujem se našim barkovljanskim, kontoveljskim in drugim družinam.

Udani
Ivan Čergol
trgovec.

GOSTILNA

v ulica Conti
(za Holtom).

Javljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro črno istrsko in dalmatinsko, belo vipavsko vino.

Točim tudi vedno sveže Dreherjevo pivo v sodčkih in buteljkah.

Lačni želodec dobi v kuhinji potrebna jedila. — Iman tudi prostor za kegljanje.

Priporoča se udani
Mihovil Ribarić.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi sovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4°/_o. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teko obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjžice.

Vložnega je bilo leta	1892 gld.	17.663,76
"	1893 "	38.245,13
"	1894 "	49.741,66
"	1895 "	88.644,52
"	1896 "	125.448,27
"	1897 "	164.907,79
"	1898 "	261.424,45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3 212.095 10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Edino pravi
Paglianov sirup

☞ kri očiščajoč. ☜

Ni jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrde v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelak, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatijca mora imeti od fabrike deponitirav pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamen in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese,

☞ sadje, ribe, vina itd. ☜

Pošiljate v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. hrčmarjem, drežinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. **morske ribe, in rake, sveže sadje, fino olje, itd.**

☞ Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni. ☜

Cenike dopušljam radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Nikaka skrivnost

Nikaka skrivnost

ni več napravljati si vsakdo doma brez vsake priprave in težave izborne likerje (tudi za prodajo), ki stanejo pod polovico cene in sicer se napravijo s pomočjo najboljših ekstraktov.

Ekstrakt za napraviti:

5 lit.	Ruskega pelinovca	stane samo	90 kr.
"	Ruma	"	90 "
"	Konjaka	"	95 "
"	Slivovke	"	85 "
"	Alaša	"	75 "
"	Očaka	"	95 "

☞ Franko pošta naročevalca. ☜

Ekstrakte razpošiljam samo proti predplačilu. Zneski se mi dopušljejo tudi lahko v poštinih znamkah ob enem z naročilom. Vsakokrat pridenem navodilo, kako se napravi dotični liker.

Josip Štoka. — Trst.

Nikaka skrivnost

EDINO PRAVI PAGLIANOV SIRUP

ki čisti kri

O P O M I N v interesu lastnega zdravja.

Pravi Pagliano sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. **Girolamo Pagliano iz Florencije** (ne od Ernesta ali drugih Paglianov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša **držnostjo slepariti občinstvo**, češ da je njega sirup pravi. Ali to ri res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrdi v **Girolamo Pagliano v Florencij**, ponudi **10 tisoč lir** vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozarjamo Vas na edino tvrdko **Girolama Pagliana v Florencij, Via Pandolfini 18**. Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — **na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko Girolamo Pagliano.** (To je glavni znak.) **Zdaj ste razumeli.**

Domača krojačnica

TRST

ulica S. Maurizio št. 11, II. nadstr.

Podpisani javi slav. občinstvu, da kroji obleke in perilo za gospode po najnovejšem kroju in za vse letne čase po jako primerni ceni. Delo solidno. Na povabilo pride tudi na dom jemati mero in naročila.

Priporoča se Tržaškim in zunanjim Slovincem udani

Josip Vičič

krojaški mojster.

Domača slovenska gostilna
FRAN VALETIČ

v ulici Solitario št. 12.

toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko

in okoličansko vino

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — **Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnostinami.**

Postrezba točna. — Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani

Fran Valetič, krčmar.

Leta 1881. v Gorici ustanovljenja tvrdka

E. RIESSNER, v nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi).

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svoje lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni.

Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvo tudi svojo tiskarno črk na perilo.

"SLOVENKA"

Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: **Upravništvo „Slovenke“ — Trst.**

Pri moj tvrdki
Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo stroj vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi in kovin, kavčuka in platna. Međeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobrote vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta št. 5.

MAT. ŽIVIC, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del.

Franjo Fojkar, posestnik v Stari Loki
pri Škofji Loki št. 19.
(Gorenjsko).

Prodaja na drobno in debelo najbolj fino naravno sadjevo **žganje**, dober okusen **brinjevec** kuhan iz najboljših brinjevih jagod. Pijača je zdrava in krepljiva za moške želodce. Oddaje prekupovalcem in družinam po najnižji ceni

Obilo naročbe prosi gornji.

Slovenska gostilna

"PRI PETELINU"

v Trstu

sprejme vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bude zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo.

Da boljše ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

"PRI PETELINU"

Ulica Ghega št. 7.

Prodajalnica jestvin
Vekoslav Pečenko
ulica Commerciale 11.

Naše slovenske gospodinje, hišne in druge, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvino za katero si bodi družino:

kava, olje, riž, sir, makaroni, fizol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno *pekarijo*. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: *prodajalce, krčmarje in odjemačce na debelo* — primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se *vseh vrst moke* — domače pečivo — *sladkarije in pristno domače maslo*. — Sprejema v peko domači kruh; vse po *nizkih cenah*. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.

Priporoča se udani

Jakob Perhave,

lastnik.

